

Zorg bezorgd

Het was al donker buiten. Ben ademde nog even de frisse lucht met volle teugen in voordat hij de rolluik naar beneden liet. Hij griste zijn kleren van de stoel naast het bed en net voor hij vertrok, wierp hij nog een snelle blik op Petra. Ben glimlachte. Heerlijk toch hoe die door de drukte van de avondspits en door het geraas van de rolluik kon doorslapen. Ze was altijd bekaft na haar nachtshift die ook deze keer weer zwaar was uitgelopen.

Zachtjes sloop Ben de kamer uit en tien minuutjes later stond hij al buiten met zijn sportschoenen aan. Het was aangenaam fris en onwaarschijnlijk rustig voor dit uur van de dag. Even twijfelde hij: rechtdoor, zoals gewoonlijk? Of laten we het patroon eens doorbreken en in de andere richting vertrekken.

Z'n spieren voelden nog wat stram aan, maar z'n lichaam was dit ritueel gewoon. Na vijf minuutjes zou hij lopen als een jong veulen.

Om de hoek was het station. Was het daar even rustig? Waarschijnlijk niet. Het was maandagavond half zes.

Plots schoot een kleine bestelwagen rakelings langs Ben heen.

"Maft!" riep Ben. Hij stopte bruske waardoor zijn telefoon op de grond viel. Hij controleerde of er niets beschadigd was en zag een berichtje van ene Hendrik.

'Ik ben straks 10 minuutjes later'.

Ben keek naar boven met de telefoon in zijn hand. *Hendrik? Hendrik?* Och, in zijn haast had hij Petra's telefoon meegegraaid. Maar wie was Hendrik? Petra moest vanavond naar het bloemschikken, was daar een Hendrik? Er waren volgens haar alleen vrouwen.

In gedachten verzonken hernam Ben zijn training en liep op een rustig drafje verder. Hendrik. Wat mocht dat betekenen? Hij lette niet meer op de weg en botste bijna tegen een fietser aan. Hij stopte en huiverde. Hendrik. De naam liet hem niet los. Er klopte iets niet. De eerstvolgende links leidde het snelst weer naar huis. Z'n hart klopte in de keel, en z'n ademhaling ging gejaagd en oppervlakkig, ook al liep hij helemaal niet snel. Als ze nog maar niet vertrokken was. *Petra, wat verberg je voor mij?*

Aangekomen thuis rilde hij, terwijl het zweet op zijn voorhoofd parelde. De kleren plakten hem om het lijf.

"Petra!" riep hij. Maar ze was al weg.

Verdorie, wat nu? En hij kon haar niet eens bereiken, haar gsm lag hier. Waar ging die cursus ook door? Zelfs dat had hij haar nooit gevraagd, ongeïnteresseerde ezel die hij was. Op die manier duw je je lief natuurlijk in de armen van een ander. Of wat dacht je? Hij zette de tv aan en staarde naar het scherm.

Twee uur later hoorde hij de sleutel in het slot.

"Hey lieverd", haar heldere stem klonk vertrouwd vrolijk.

"Hey," stotterde Ben, "hoe was de les?"

"Prima!" antwoordde Petra enthousiast. "Het was de laatste keer.

Zaterdagmiddag hebben we tentoonstelling. Je komt toch kijken?"

Zijn adem stakte. Wat was dat nu weer?

"Eh, natuurlijk, ik noteer het."

Petra gedroeg zich opvallend normaal en Ben vond niet de juiste woorden om het onderwerp aan te snijden. Hij besloot haar de rest van de week in het oog te houden. *Ben ik nu echt zo'n ongevoelige klootzak, dat ik niet eens doorheb dat ze me bedriegt? Zelfs niet als ik er op let?!*

Zaterdagochtend.

Alles verliep zoals gewoonlijk. Veel te veel zoals gewoonlijk eigenlijk. Ben kon de spanning bijna niet meer aan. Nog enkele uren en hij zou zijn rivaal ontmoeten. Wat zouden ze hem laten zien? Bloemstukjes? Dat zal wel.

Op haar manier werd ook Petra met de minuut zenuwachtiger. Maar dan opgewekt zenuwachtig. Ze had Ben zelfs zijn mooiste hemd laten aantrekken.

Eindelijk was het zover. Ze reden naar het dorpscentrum en op de parking van het parochiezaaltje herkende Ben de wagen van een vriend, die meer dan 30 kilometer verderop woonde. En nog een, die van Jean-Luc uit Luik. Ijskoud voelde hij zich, compleet met klamme handen, hopen dat Petra het dreunen van zijn hart niet zou horen.

Het was pikdonker in het zaaltje toen ze de deur openduwden. Maar een tel later hoorden ze het knallen van champagne en een hele bende riep in koor: “Gelukkige verjaardag!”

Kristel G. Clément

Picture by Maulana on Unsplash